

РОЗДІЛ 1

Голлівуд починається сьогодні.
Я не втрачу свій будинок.

Ці дві думки зринають одразу ж, щойно сонце торкається променями моєї кімнати. Мені заплатили за сценарій; додаткові гроші за те, що зйомки проходять тут, надійдуть на мій банківський рахунок опівдні. Прощавай, податку на нерухомість. Прощавай, заборгованосте за кредитною карткою. А як подумати, то все це завдяки Беновому «прощавай». Кращого дня й не уявити. Виплигую з ліжка, хапаю свій найтепліший домашній светр і біжу сходами вниз. Беру каву й виходжу на ганок споглядати світанок.

Не сумніваюся: хто б не придбав у мене цей будинок, одразу ж його знесе. Йому понад сто років; занепало абсолютно все. Щороку в січні настає час, коли вітер починає дути прямо в кухню і нам доводиться затуляти одвірок ковдрою. Підлогу погнуло; ванних кімнат тільки дві й обидві нагорі. У кожній спальні є шафа, в яку вміщується шість комплектів одягу, бажано на дуже маленьких людей. Бен мав

список претензій до будинку, якими він полюбляв пробігатися чи не щодня — і я ніяк не могла позбавитися відчуття, що претензії ті насправді до мене.

Дійсно, цей будинок — справжнє лихо. Але я закохалася, щойно побачила довгу звивисту під'їзну доріжку. Магнолії по обидва боки зливаються посередині над дорогою, і о цій порі року, в квітні, алея перетворюється на тунель із рожевих квітів. Виїжджаючи на головну дорогу, відчуваєш, наче перенесишся з одного світу в інший, мов наречена, що виходить із церкви. Немов усе кидаєш і йдеш назавжди, а потім раптом повертаєшся.

Дім збудував британський лікар Джордж Ферклот, який жив на Мангеттені, а влітку приїздив на північ штату, в Лорел-Ридж, — цим-то й пояснюється абсолютний брак утеплення. Його будували, щоб насолоджуватися двадцятип'ятиградусними днями, до того ж переважно надворі. Уявляю, як він, мов маестро, облаштував територію, вирішуючи, де посадити магнолії й форзиції під ними, щоб ті сповіщали про прихід весни. Після довгої сірої зими цей рожевий і жовтий цвіт кричить: «Щось відбувається!». До травня він зливається з рештою зелені на подвір'ї, яка дихає спокоєм, аж поки не завітнуть півонії й гортензії.

Я зрозуміла, що ладна на все, аби тільки жити тут, коли в кінці ділянки побачила чайний будиночок — однокімнатну будівлю, якій лікар дав призначення шанувати традиції чайного ритуалу. І якщо головний будинок — це благоденська біла вагонка з облущеними чорними віконницями, то чайний будиночок споруджено із сірого каменю, зі сланцевою покрівлею. Там

був невеличкий робочий камін та обшиті дубом стіни. Неначе доктор Ферклот аж із-за океану переніс його з англійської глибинки. Я чітко пам'ятаю: коли ми зайшли в нього, Бен сказав: «Сарай», а я змовчала, як це зазвичай роблять, коли прагнуть зберегти шлюб.

Першого ранку в цьому будинку я прокинулася з першими променями, бо занавісок ще не було. З кавою я вийшла на ганок, і той світанок виявився для мене превеликою несподіванкою. До того о шостій ранку я не бачила будинок, а тому навіть не знала, що він виходить на схід. То стало наче бонусом до покупки, винагородою за любов до цього занедбаного місця.

Зараз я стою на ганку в очікуванні знімальної групи. У небі рожеві смуги перетікають у помаранчеві під крилатим дубом в кінці моєї галявини. Щодня сонце сходить тут по-різному. Іноді воно масивною кулькою шербету викочується, наче титри в фільмі, заповнюючи небо. А іноді світло пробивається крізь листя сірими приглушеними плямами. Ще кілька тижнів листя на дубі не буде, лише крихітні жовті й білі суцвіття запилюватимуть одне одного, щоб колись уся земля довкола встелилася жолудями. Моя галявина найпрекрасніша в квітні, а саме вранці, поцілована росою й залита світлом. Мені не знайома природа всіх цих явищ, але я точно знаю ритми цього місця не гірше за своє тіло. Сонце тут сходитиме завжди.

Поки будила, годувала й відправляла до школи дітей, я ще й переодягалася шість разів. І от стою перед дзеркалом у тих самих джинсах і футболці, з яких починала, і розумію, що з волоссям біда.

З моїми кучерями ще не все так погано, як буде в серпні, проте вони вже досить буйні. У Голлівуді люди вже навчилися приборкувати волосся, або ж якщо воно й дике, то безлад той влаштований по-професійному. Я намочую голову в раковині у ванній, а потім починаю поступово розплутувати волосся, локон за локоном — востаннє я таким займалася, мабуть, на власному весіллі, у своїй ванній ще в батьківському домі, коли довкола товпилися подружки нареченої.

Тільки дев'ята ранку, а моє волосся вже рівне. Група має приїхати о десятій, і я знаю: якщо ще хоч трішки часу проведу перед дзеркалом, то накручу себе до істерики. Тому вирішую мати бездоганний вигляд саме на свої тридцять дев'ять років, урахувуючи, що я ще й мати двох дітей. До того ж я не проходитиму проби на роль у фільмі — я його просто написала. Вирішую сходити в місто владнати нетермінові справи. Можливо, я повернуся додому, коли вони вже приїдуть, і з'явлюся в стилі «е-ге-гей — я геть утратила лік часу». Увірвуся в голлівудську версію своєї життєвої драми в самий її розпал, неначе на якусь дурнувату вечірку-сюрприз. Гаю скільки лише можна часу на те, щоб занести чобітки в ремонт взуття й переглянути полицю зі знижками в книжковій крамниці. Спинаюся біля магазину господарчих товарів перекинутися кількома фразами з містером Мейплтоном про операцію на його стегні й узяти пачку кросвордів, які він щотижня лишає мені зі своїх газет. До десятої години я переробила всі можливі справи й розумію, що час уже повертатися додому, щоб дізнатися, яка ж та знімальна група та які будуть наслідки її приїзду для моєї галявини.